

Sygn. akt I CSK 731/22

## POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Władysław Pawlak

w sprawie z powództwa E. [...] spółki akcyjnej w G.  
przeciwko [...] "W." w O.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 14 stycznia 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w O.

z dnia 23 marca 2021 r., sygn. akt V Ga [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł, tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanego [...] „W.” w O. od wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 23 marca 2021 r., sygn. akt V AGa [...], Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Zatem nie w każdej sprawie, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. W judykaturze Sądu Najwyższego, odwołującej się do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, jeszcze w okresie obowiązywania kasacji zostało utrwalone stanowisko, że ograniczenie dostępności i dopuszczalności kasacji nie jest sprzeczne z Konstytucją RP, ani z wiążącymi Polskę postanowieniami konwencji międzynarodowych (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00, OSNC 2001, nr 4, poz. 53).

Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147).

W podstawach kasacyjnych skarżący zarzucił naruszenie art. 123 § 1 pkt 1 i art. 124 § 1 k.c. przez przyjęcie że zawezwanie do próby ugodowej złożone

w Sądzie Rejonowym w O. w dniu 25 października 2016 r. przerwało bieg przedawnienia roszczeń nieprzedawnionych przed dniem dokonania tej czynności, a bieg przedawnienia tych roszczeń rozpoczął się na nowo w dniu 27 marca 2017 r., a także naruszenie art. 3 k.p.c. przez nieprawidłowe przyjęcie, że zawiadanie pozwanego do próby ugodowej złożone w Sądzie Rejonowym w O. z dnia 25 października 2016 r. nie stanowiło czynności procesowej dokonanej niezgodnie z dobrymi obyczajami i nie zostało złożone w złej wierze, a czynność powoda złożenia zawiadania do próby ugodowej była zgodna z celem, dla którego ją ustanowiono.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwany oparł na przesłankach uregulowanych w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały jednak spełnione.

Według ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.) polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej oraz innych podobnych spraw (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz.11, z dnia 11 stycznia 2002, III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 21 czerwca 2016 r., V CSK 21/16, nie publ., z dnia 15 czerwca 2016 r., V CSK 4/16, nie publ.).

Według skarżącego zachodzi konieczność wyjaśnienia czy wystosowanie zawiadania do próby ugodowej, które w swej treści nie zawiera propozycji ustępstw, a ewentualnie możliwość zakwalifikowania tego pisma jako zawiadania do próby ugodowej wynika wyłącznie z formalnych elementów tego pisma, przy jednoczesnym niewyrażeniu woli pójścia na wzajemne ustępstwa na żadnym etapie postępowania pojednawczego, jak też z biernej postawy wnioskodawcy skutkującej zakończeniem tego postępowania i niewyznaczeniem posiedzenia pojednawczego, może zostać potraktowane jako czynność skutecznie przerywająca bieg

przedawnienia roszczeń oraz jako czynność zgodna z dobrymi obyczajami w postaci rzetelnego, właściwego, zgodnego z celem wykorzystania przysługujących uprawnień procesowych.

Zawezwanie do próby ugodowej, o którym mowa w art. 185 k.p.c., prowadzi do przerwy biegu przedawnienia, o ile w treści wniosku w sposób jednoznaczny określono przedmiot żądania i jego wysokość (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 3 czerwca 1964 r., II CR 675/63, OSNCP 1965, nr 2, poz. 34, z dnia 15 listopada 2012 r., V CSK 515/11, IC 2013, nr 12, s. 36, M.Pr. Bank. 2013, nr 10, s. 57). Z akt sprawy o zawezwanie do próby ugodowej (I Co [...], k. 3-4 i 59) wynika, że wnioskodawca dokładnie określił wysokość roszczenia i podstawy faktyczne jego wyliczenia. W kontekście przesłanek z art. 123 § 1 pkt 1 k.c. i zaistnienia skutku w postaci przerwy biegu przedawnienia roszczenia nie jest konieczne ograniczenie roszczenia, tj. zaproponowanie warunków ugodowych. Warunki ugodowe mogą być natomiast wypracowane pomiędzy stronami w toku postępowania pojednawczego. Zawarcie ugody w ramach postępowania pojednawczego ma znaczenie chociażby przez wzgląd na mniejsze koszty sądowe i koszty procesu, co podkreślał wnioskodawca w sprawie I Co [...] (k. 4/2). Kwestie związane z nadużyciem instytucji zawezwania do próby ugodowej jako czynności przerywającej bieg przedawnienia roszczenia dotyczą kolejnych tego rodzaju czynności (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2016 r., V CSK 365/15, nie publ., z dnia 10 stycznia 2017 r., V CSK 204/14, nie publ.), co w tej sprawie nie miało miejsca.

Przewidziana w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt. 4 k.p.c. oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi. W wypadku, gdy strona skarżąca twierdzi, że jej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, powinna przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie. Powinna w związku z tym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia prawa materialnego i procesowego, polegającą na jego oczywistości *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49,

z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75, z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 kwietnia 2015 r., II CSK 589/14, nie publ.). Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15 nie publ. i przywołane tam orzecznictwo).

Oczywistą zasadność skargi kasacyjnej pozwany opiera na naruszeniu wskazanych w podstawach kasacyjnych przepisów prawa materialnego i procesowego.

Zważywszy na to, iż zawezwanie do próby ugodowej nie było ponawiane przez powoda brak podstaw do uznania, iż pozwany wykazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna. We wniosku o zawezwanie do próby ugodowej wnioskodawca wyraził wolę zawarcia ugody odnośnie do roszczenia, którego wysokość została określona na kwotę 111 478,04 zł (k. 3 - 4, 59). W odpowiedzi pozwany wskazując na bezzasadność co do kwoty ponad 86 100 zł i przedawnienie co do kwoty 42 937,42 zł oraz powołując się na wpłatę za sporny okres kwoty 10 983,06 zł, stwierdził, że do zapłaty pozostaje kwota 32 179,52 zł i w związku z tym zaproponował zawarcie ugody, w ramach której powyższą kwotę zapłaci w 10 miesięcznych ratach (k. 74). Na te warunki nie wyraził zgody wnioskodawca (k. k. 77 i n.).

W niniejszej sprawie przedmiotem pozwu było roszczenie ostatecznie – w kwocie 56 013,74 zł i zostało uwzględnione w zakresie kwoty 50 607,42 zł, czyli wyższej w stosunku do tej, którą proponował pozwany w sprawie o zawezwanie do próby ugodowej.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. a o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł na podstawie art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., art. 391 § 1 k.p.c., art. 398<sup>21</sup> k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c. Na zasądzone koszty składa się wynagrodzenie za zastępstwo procesowe ustalone według minimalnej stawki taryfowej (§ 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 20 rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, jedn. tekst: Dz. U. z 2018, poz. 265).